

Alles verwoestende wind in het Muziekgebouw

Saxofonist en componist Peter Vigh schreef voor het Brabants Kamerkoor De grote wind, gebaseerd op het gelijknamige gedicht van Lucebert. 'Het is echt een moeilijk stuk geworden.'

EVA OOSTERVELD

AMSTERDAM

Peter Vigh (29) was er vroeg bij: hij speelt sinds zijn negende saxofoon en toen hij vijftien was, ging zijn eerste compositie in première tijdens het Nieuwjaarsconcert van het Nederlands Blazers Ensemble. Dit jaar schreef hij opnieuw een stuk voor dat ensemble, dat in december voor het eerst

wordt gespeeld wordt tijdens een serie familieconcerten.

Vigh studeerde klassiek saxofoon in Amsterdam, Tilburg en Lyon en arrangeerde en componeerde voor verschillende muzikale gezelschappen, waaronder zijn eigen Berlage Saxophone Quartet.

Afgezien van de instrumentale compositie voor het Nederlands Blazers Ensemble is 2016 vooral een 'koorjaar' geweest voor de componist. Tijdens het Grachtenfestival van afgelopen zomer speelde hij zijn stuk *És kessük az ígázságot*, Hongaars voor En we zoeken naar de waarheid, samen met het Nationaal Vrouwen Jeugdkoor en twee musici met Hongaarse achtergronden. Deze vijfdelige compositie baseerde hij op Hongaarse gedichten waarin hij het verhaal teruglas van zijn vader die zijn vaderland was ontvlucht tijdens de Hongaarse opstand van 1956.

Korenfestival

Vanmiddag gaat in het Muziekgebouw aan 't IJ een Nederlands stuk van Vigh in première dat hij schreef voor het Brabants Kamerkoor. Vigh baseerde het stuk dat luistert naar de titel *De grote wind*, op het gelijknamige gedicht van Lucebert, pseudoniem van Lubertus Jacobus Swaanswijk (1924-1994). Volgens Vigh gaat het gedicht over het Nederlandse weer en een alles verwoestende wind. "Dit heb ik geprobeerd te maken met muziek. Het is echt een moeilijk stuk geworden," zegt Vigh.

In het stuk rekte hij sommige woorden uit. "Wind wind wind. Wiiiiinnn-nnddd," zingt hij, waarbij hij de laatste letter van het woord uitspuugt. Hierna volgen ruis- en suisgeluiden. Voor deze compositie onderzocht hij welke op wind lijkende geluiden zangers met verschillende standen van de mond kunnen maken. Net als het fluitende geluid van 'de wind die de hoek van een gebouw raakt'. "Eigenlijk doe ik altijd onderzoek voordat ik ga componeren."

Een nieuw stuk begint de jonge componist altijd door te experimenteren met ideeën in zijn hoofd, terwijl hij door de bossen van zijn woonplaats Hilversum loopt, en het letterlijk experimenteren met muziek in zijn studio. "Meestal ontstaat er een kaartenbak van ideeën die iets met elkaar gemeen hebben. Sommige plannen werk ik uit, andere gooi ik weg."

Tijdens het uitwerken en aan elkaar monteren van zijn plannen zijn er momenten waarop hij vast komt te zitten. De inspiratie om door te gaan, haalt hij uit het spelen van andermans muziek. "Ik speel veel, dus neem ik bewust of onbewust dingen over. Eigenlijk grabbel ik rond bij componisten als Béla Bartók."

Verwondering

Zijn eigen stijl kan Vigh nog niet onder woorden brengen. "Er zitten in mijn composities wel altijd momenten van verwondering."

de wind wiegt op zijn 4 zilv'ren heupen

**'De woorden in het gedicht 'De
grote wind' van Lucebert zijn al
muziek van zichzelf'**

in de vroege nanacht

de wind blaast tussen zijn 4 gouden tanden

in de vroege naochtend

de wind klapt in zijn 4 koude handen

in de vroege vooravond

de wind gaat op zijn 4 verticale voeten

in de late naavond

Vigh was op zoek naar een Nederlands gedicht waarvan de woorden mooie klanken hadden. "De woorden in dit gedicht zijn al muziek van zichzelf."

Hij zoekt naar een menging van klanken die iets nieuws oplevert. "Soms tot totale hilariteit, waarbij melodieën ontsporen. Het mag ook best grappig zijn."